

N:o 143.

Af herr I. Månsson m. fl., om indragning af eller minskning i anslaget till civilstatens pensionsinrättning.

Uti innevarande års riksstat finnes uppfördt bidrag från statsverket till civilstatens pensionskassa med 112,286 kronor, nemligen:

åt pensionsstaten för civile embets- och tjänstemän	37,500 kronor,
dito för deras enkor och omyndiga barn.....	45,000 »
Ersättning för mistade löneinnehållningar	2,246 »
dito för nådårs- och begravningshjelpsbesparingar	6,540 »
För pensionering af kommissionslandtmätare jemte deras enkor och barn.....	7,200 »
För dito af tjänstemän och betjente vid skogsstaten och skogsskolorna	9,000 »
För dito af föreståndare, lärare och betjente vid tekniska högskolan	3,500 »
För dito af vissa embets- och tjänstemän samt betjente vid väg- och vattenbyggnadsstyrelsen	1,300 »

Summa 112,286 kronor.

Dessutom är i 1887 års inkomststat för pensionskassan upptaget, under namn af vakans- och liggetidsbesparingar utaf civila embeten och tjänster, ett belopp af 6,985 kronor.

Civilstatens pensionskassas tillgångar hafva emellertid år efter år så högst betydligt ökats, att samtliga inrättningens fonder och kassor vid 1887 års slut uppgingo till en summa af 11,104,597 kronor 35 öre. Vid sagda års början utgjorde behållningen 10,778,070 kronor 24 öre, sålunda en ökning under året af 326,527 kronor 11 öre. Jemför man

kassans ställning under de tio sista åren, så visas, då tillgångarna voro vid 1877 års slut 7,372,252 kronor 86 öre och vid 1887 års slut, som redan är nämdt, 11,104,597 kronor 35 öre, att en ökning uppstått af 3,732,344 kronor 49 öre; och ser man vidare på ställningen för de senare trettio åren, så uppkommer en tillökning af 8,093,048 kronor 83 öre.

Den årliga ökningen af kassans tillgångar har under lång följd af år varit omkring 300,000 kronor, men oftast derutöfver, och detta oakadt inrättningen under senare tider betydligt hårdare anlåtats. Sålunda hafva till följd af 1877 års reglering pensionsbeloppen för så väl tjenstemän och betjente som deras enkor och barn blifvit förhöjda med minst 50 procent, likasom åtskilliga delegare uppflyttats till högre pensionsklass.

Ifrågavarande inrättning har, utom allmänna enke- och pupillfonden, en kapital- och lifförsäkringsanstalt samt en s. k. enskild enke- och pupillfond, till hvilken den årligen lemna stora bidrag och hvilka bidrag år efter år ökats, så att, då det år 1878 utgjorde 68,970 kronor 52 öre, utgick det 1887 med icke mindre än 179,068 kronor 80 öre. Tjenstemannafonden har icke allenast tålt vid detta, utan derjemte ensam burit hela den stora förvaltningskostnaden för samtliga kassor, som uppgick under år 1887 till det betydliga beloppet af 70,334 kronor 78 öre, och så dessutom lemnat det stora öfverskottet.

Inrättningens sist församlade fullmäktige hafva också ansett kassans ställning sådan, att de föreslagit en förhöjning med en femtedel af förut utgående pensioner till delegare i enskilda enke- och pupillfonden, utan att dermed i någon mån anse sig rubba kassans förmåga för framtiden att bära kommande utgifter. Om man från det öfverskott, som inrättningens samtliga fonder och kassor lemnat senaste åren eller året, frånräknar statsbidraget, skulle i alla fall uppstått ett öfverskott af cirka 200,000 kronor för år; och tar man derjemte i betraktande den gynsamare ställning, i hvilken inrättningen kommit derigenom att statens tjenstemän numera åtnjuta pension på stat vid 65 års ålder, då deremot före 1877 års reglering åldern derför var 70 år, är ju tydligt, att ur civilstatens pensionskassa färre tjenstemän skola komma att pensioneras än annars blifvit fallet.

Under sådana förhållanden synes oss som om ej, åtminstone för det närvarande, något statsbidrag borde utgå till ifrågavarande pensionsinrättning, och få vi derför föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, det ofvan nämnda statsbidragen, utgörande tillhoppa 119,271 kronor, måtte

statsverket besparas och således icke under år 1890 tillfalla civilstatens pensionsinrättning, eller, om detta icke kan bifallas, statsutskottet, dit vi anhålla att motionen måtte remitteras, ville vid pröfning af ärendet föreslå de delar af ofvanstående summa, som rätteligen kunna och bära indragas och sålunda ej åt civilstatens pensionsinrättning utanordnas.

Stockholm den 26 januari 1889.

Ivar Månsson.

Nils Petersson
från Kalmar län.

J. Anderson
från Jönköpings län.

N:o 144.

Af herr M. Dahn, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ny lag angående enskilda bankers sedelutgifningsrätt och till ändring i lagen för Rikets Ständers bank den 1 mars 1830.

Sistlidne riksdag väcktes af undertecknad och herr Lasse Jönsson i Sandby motion angående skrifvelse till Kongl. Maj:t om framläggande af förslag till ny banklag, i syfte att de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt måtte upphöra, och riksbanken ensam öfvertaga hela sedelutgifningen inom riket. Bankofullmäktige, hvilkas utlåtande i ärendet infordrades, yttrade bland annat: »Att rätten till utgifvande af bank-sedlar bör ifrån de enskilda bankerna öfvergå till riksbanken ensam, hafva fullmäktige redan förut framhållit som önskvärdt. I afseende